Щастливиятъ Князъ

Високо надъ града, на една бяла гъдилкаста колона, се намираше спатия на Щастливия Князъ. Той от горе до долу беше покрит съ тънки листове отъ чисто злато, а напъ въ очи свѣтѣхѣ два блестящи сапфира на лицето и единъ голѣмъ червенъ рубинъ лежѣше на дръгреното на сабята му.

Всички се въхищаваха отъ него. Той е прекрасенъ, като въ тропоносецъ, забѣлѣза единъ отъ градскитѣ съвѣтници, който искаше да мине за познавачъ на изкуството; но само че не той пожелаѣ да го бъде, бойки се да го не (помислятъ) за непрозорливъ, какъвто той въ дѣйствителностъ не бѣше.

— Защо ли не е като Щастливия Князъ? — попита една бѣдна майка момченцетѣ си, докато плачѣше и каприцъ сетнѣ. Щастливиятъ Князъ никога не плачи за прости работи.

— Радвамъ се, че единъ щастливецъ, единъ разочарованъ, зѣпайки чудната спатия.

— Той прилича на ангелъ, дръзна сиротенцата, излизайки изъ катедралата, облѣчени въ ярко червени палтенца и чисти бѣли престилчици.

— Отъ гдѣ знаете вие? — попита учителятъ по математика, вие ангелъ виждате ли ангелъ?